

в Україні.

Отже, розглянувши соціальні мережі як об'єкт кримінального аналізу можна стверджувати, що на сьогоднішній день соціальні мережі містять велику кількість інформації, котра може бути використана злочинцями для вчинення злочину та працівниками правоохоронних органів для розшуку злочинців та розслідування правопорушень. Також необхідно дотримуватися безпеки в мережі «Інтернет» та правил користування соціальною мережею.

1. Назарчук А.В. Сетевое общество и его философское осмысление / А.В. Назарчук // Вопросы философии. 2008. № 7 С. 61–75.

2. Автухов К.А. Кримінологічний погляд на соціальні мережі / К.А. Автухов, Н.О. Андріїв // Актуальні питання публічного та приватного права. 2013. № 1. С. 150–153.

3. Гавловський В.Д. Щодо використання соціальних мереж для виявлення, розкриття та попередження злочинів / В.Д. Гавловський // Борьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика). 2012. – № 2. – С. 271–282

Перець В.А., курсант
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:
Резворович К.Р., к.ю.н.?
завідувачка кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОСНОВНІ ПРОБЛЕМИ СПАДКУВАННЯ ЗА ЗАКОНОМ

Інтерес вчених до питання спадкового права не вичерпується. Щороку з'являється безліч робіт, в яких містяться пропозиції щодо вдосконалення спадкового законодавства і, зокрема, норм про можливих спадкоємців за законом, але особливий інтерес викликають публікації останніх років. Наприклад, роботи Паславського С.К., Нестерової-Собакарь О.В., Янкової І.В, Поліщук М.Г, Новосад А.С та ін. У них насамперед розглядається питання про відповідність ступеня спорідненості та черговості спадкування за законом [4].

Наприклад, спадщина може перейти спадкоємцю у якого є своє житло, а може й навіть не одне, а у спадкоємця наступної черги - обставини, обтяжуючі життєве становище, відсутність житла та можливості ним заволодіти. В інтересах держави, згідно ст.47 Конституції України, правильним рішенням було б наступне: спадок перейшло б тому спадкоємцю, який дійсно його по-

требує [1].

А також громадянин, якого засуджено, ніяких дій, для отримання спадщини, зробити не може – в силу знаходження його на цей момент в місці відбування покарання та знятим, в зв'язку з такими подіями, з державної реєстрації щодо спірного житлового приміщення, згідно ст.7 Закону України

«Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні». Відповідно, необхідно встановити в законодавстві норму, яка вказує на право звернення засудженого в суд з метою відновлення його в спадкових правах, і неможливість його на момент успадкування брати участь в отриманні спадкового майна, через позбавлення волі на певний строк, що не може бути підставою визнання даного громадянина негідним спадкоємцем [2].

У спадкуванні усиновлених дітей в індивідуальному порядку правового регулювання меж спадкування проявляється, перш за все, в порівнянні усиновлених в спадкових правах з кровними дітьми усиновлювача, згідно ст.1260 Цивільного кодексу України. Отже, всі ті міркування, якими виправдовується наділення спадковими правами згідно із законом дітей спадкодавця, який не залишив заповіту, зберігають своє значення і в відношенні спадкових прав усиновлених.. Крім того, втрачаючи юридичний зв'язок з кровною сім'єю, усиновлені фактично залишаються пов'язаним з нею кровною спорідненістю. Також, усиновлені та його нащадки не спадкують за законом після смерті батьків усиновленого, інших його родичів за походженням по висхідній лінії [3].

Вагомим недоліком правового регулювання спадкового договору в умовах сьогодення є контроль за виконанням цього договору, що зумовлено його особливостями. Звертаємо увагу, що особа, яка призначена відчужувачем, чи нотаріус не наділені правом обмежувати правомочності набувача, згідно наказу «Про затвердження Порядку вчинення нотаріальних дій нотаріусами України» – власника майна, яке було предметом спадкового договору. На нашу думку, варто на законодавчому рівні передбачити положення про те, що набувач повинен, під час звернення до нотаріуса з метою зняття заборони відчуження після смерті відчужувача подати документи або інші докази на підтвердження виконання ним своїх обов'язків за договором, а нотаріус уповноважений вимагати такі докази від набувача. Також уваги потребує встановлення санкцій у разі невиконання чи неналежного виконання умов договору після смерті відчужувача.

Тому іншим проявом індивідуального порядку в спадкуванні усиновлених є вироблення таких умов збереження усиновлених не тільки фактичного, а й юридичного зв'язку зі своїми кровними родичами, які не перешкоджали б його входженню в нову сім'ю - сім'ю усиновителя [2]. У чинному правопорядку ці умови ґрунтуються, головним чином, на неприпустимості «зіткнення» особистих немайнових і майнових відносин усиновлених з «однойменними» родичами з його кровної сім'ї і з сім'ї усиновителя [3].

1. URL: Uniform Probate Code 1969 – Режим доступу: http://www.uniformlaws.org/shared/docs/probate%20code/2014_UPC_Final_2015dec31.pdf.
2. URL: Law of Property Act 1925– Режим доступу: <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/Geo5/15-16/20/contents>.
3. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon.rada.gov.ua/go/435-15.
4. URL: Wills Act 1837– Режим доступу: <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/Will4and1Vict/7/26/contents>.

Піскун Д.А., студентка
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПРИЙНЯТТЯ ПРОПОЗИЦІЇ, ОБІЦЯНКИ АБО ОДЕРЖАННЯ НЕПРАВОМІРНОЇ ВИГОДИ СЛУЖБОВОЮ ОСОБОЮ

На шляху до євроінтеграції за останні роки в Україні проводиться реформування різних сфер та галузей, включаючи реформування Кримінального закону. Одним із проблемних питань в Україні є протидія корупційним проявам та боротьба з корупціонерами. Для більш ефективної протидії корупції Україною ратифіковані та підписані низка міжнародно-правових актів та отримані рекомендації від міжнародних організацій, таких як Організації економічної співпраці та розвитку (ОЕСР), Групи держав проти корупції (G?-RECO) щодо протидії корупційній злочинності.

Відповідно до імплементації міжнародного законодавства, були внесені зміни до Кримінального кодексу України. Основною зміною стало заміна поняття - «хабар» на поняття - «неправомірну вигоду», яке за своєю суттю більш ширше поняття, що дало змогу боротися з корупцією кримінально-правовими засобами більш дієвою. А також встановлена кримінальна відповідальність не лише за одержання особою неправомірної вигоди, а й за прийняття її пропозиції чи обіцянки, які визнаються закінченими вже на початок виконання суспільно небезпечного діяння.

Ще однією важливою зміною в КК України стало відсутність можливості звільнення від кримінальної відповідальності за вчинені корупційні кримінальні правопорушення (ст. ст. 45-48 КК України). Перелічені норми мають своє підґрунтя в нормах міжнародного права та є ще одним поступом у боротьбі із корупцією в Україні. Незважаючи на внесені до КК зміни, відкритим питанням є те, чи є запроваджені норми оптимальним варіантом удосконалення кримінального законодавства у рамках протидії корупційним проявам. Боротьба з корупцією це проблема не лише України, а й інших держав. Для України є важливим перейняття досвіду подолання корупції в країнах